

II.

Co jsem v osmnácti dělával v těchto proslulých lázních na břehu tohoto jezera? Nic. Bydlel jsem v rodinném penzionátu Tilleuls na bulváru Carabacel. Mohl jsem se ubytovat ve městě, ale více se mi líbilo na kopcích, kousek od Windsoru, Hermitage a Alhambry, jejichž luxus a bujné zahrady mě uklidňovaly. Zchvacoval mě strach, který mě od té doby nikdy neopustil; byl v té době o dost živější a iracionálnější. Opustil jsem Paříž s pocitem, že to město se pro lidi jako já stává nebezpečným. Vládla tam nepříjemná policejní atmosféra. Na můj vkus příliš mnoho razií. Vybuchovaly bomby. Chtěl bych to nějak chronologicky upřesnit; jestliže nejlepším orientačním bodem jsou války, o kterou válku vlastně šlo? O tu, které se říkalo Alžírská, hned na začátku šedesátých let, v době, kdy se jezdilo v kabrioletech Floride a ženy se špatně oblékaly. Muži také. To já, já jsem se bál ještě víc než dnes, a vybral jsem si toto místo jako útočiště, protože je to odsud do Švýcarska ani ne pět kilometrů. Stačilo při nejmenší výstraze jen přelout jezero. Při vši své naivitě jsem si myslel, že čím blíž budu Švýcarsku, tím větší šanci budu mít se odsud dostat. To jsem ještě nevěděl, že Švýcarsko neexistuje.

„Sezóna“ začala už 15. června. Slavnosti a oslavy na sebe nenechaly dlouho čekat. Večere „Ambasadorů“ v Casinu. Koncert Georgese Ulmera. Tři představení *Écoutez bien Messieurs*. Ohňostroj na 14. července z Chavoireského golfového hřiště, *Ballets du marquis de Cuevas* a ještě další věci, na které bych si vzpomněl, kdybych měl v rukou program vydávaný infocentrem. Schoval jsem si ho a jsem si jistý, že bych ho našel mezi stránkami jedné z knih, které jsem toho roku četl. Ale které? Bylo „super“ počasí a pravidelní návštěvníci předpovídali slunečno až do října.

ještě zůstaly drobné posuny (věcné jako penzion/penzionát), „při vši své..“ znamená „navzdory“

rytmus vět zachován, dobrý styl také